
[2010-9-RE](#)

CAUSA 2010-9-RE

Número de registre 102-2010. Recurs d'empara

AUTE DEL 7 DE JUNY DEL 2010

BOPA núm. 33, del 16 de juny del 2010

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 4 de març del 2010, per la representació processal de la Sra. Raquel Robles Prada, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència del 22 de desembre del 2009 i contra l'aute del 18 de febrer del 2010, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució i, atès que demana al Tribunal Constitucional que dicti una sentència en què declari que s'ha vulnerat el dret esmentat, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que es retrotreguin "les actuacions al moment anterior al seu pronunciament ordenant que se dicti una nova Sentència que sigui respectuosa amb el dret de la meva mandant a obtenir una Sentència fonamentada en dret i d'aquesta manera respectar el seu dret fonamental a la jurisdicció";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal de l'1 d'abril del 2010;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Carles Viver Pi-Sunyer;

Antecedents

Primer

La Sra. Raquel Robles Prada va presentar una demanda laboral en reclamació de quantitat per comiat improcedent contra la societat mercantil Florència, SA.

Anteriorment, la societat esmentada havia acomiadat, per carta, la recurrent per injúria greu vers

l'empresari, l'encarregat i vers la seva família i, en general, per mancaments greus a les seves obligacions, justificant un acomiadament sense necessitat de preavis ni obligació de satisfer cap compensació econòmica.

Segon

El 29 de juliol del 2009, el Tribunal Unipersonal de la Secció Civil de la Batllia, va estimar molt parcialment la demanda i va condemnar la defenent a pagar-li 486,30 euros.

Tercer

La Sra. Raquel Robles Prada, disconforme amb aquesta sentència, va presentar un recurs d'apel·lació i, el 22 de desembre del 2009, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència que desestimava aquest recurs i confirmava la resolució de la primera instància.

Quart

La representació processal de la Sra. Raquel Robles Prada va formular, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions, per tal com considerava que s'havia vulnerat "el seu dret fonamental a la tutela jurisdiccional efectiva."

Cinquè

El 18 de febrer del 2010, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va desestimar aquest incident de nul·litat d'actuacions, per considerar que allò que pretenia la demandant era que es tornés a resoldre el litigi, "tenint en compte les seves consideracions sobre la fiabilitat dels testimoniatges en els quals la sentència fonamenta la seva decisió."

Sisè

El 4 de març del 2010, la representació processal de la Sra. Raquel Robles Prada va presentar un recurs d'empara en què manifesta que tant la sentència com l'aute, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia han vulnerat el seu dret fonamental a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Aquesta part considera que l'activitat jurisdiccional no "s'ha promogut sobre les pretensions deduïdes", ni ha pogut obtenir una decisió fonamentada en dret, ja que la decisió és errònia per arbitrària.

Efectivament, la sentència de primera instància fonamenta la justificació del seu acomiadament en un únic testimoni. El Tribunal Superior de Justícia, lluny d'aclarir aquest fet, desestima l'apel·lació fonamentant-se en el contingut d'uns tres altres testimoniatges; aquest Tribunal no precisa per quin motiu aquests testimoniatges eren precisos i concordants contràriament a allò que havia considerat el Tribunal Unipersonal que "en virtut del principi d'immediatesa de la prova testifical, havia pogut copsar personalment que els dits testimonis no eren convincents."

Segons el parer de la recurrent, no hi ha la motivació d'aquest canvi de consideració pel que fa als testimonis i per aquesta raó s'ha vulnerat el seu dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, ja que cal considerar aquesta decisió com a arbitrària.

Afegeix, que la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia s'ha allunyat de forma inexplicable de la communis opinio consolidada i reiterada de la doctrina en relació amb la validesa d'un únic testimoni.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que dicti una sentència en què declari que s'ha vulnerat el dret esmentat, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que es retreguin "les actuacions al moment anterior al seu pronunciament ordenant que se dicti una nova Sentència que sigui respectuosa amb el dret de la meva mandant a obtenir una Sentència fonamentada en dret i d'aquesta manera respectar el seu dret fonamental a la jurisdicció."

Setè

L'1 d'abril del 2010, el Ministeri Fiscal va presentar un informe mitjançant el qual s'oposava a l'admissió a tràmit d'aquest recurs d'empara, perquè la recurrent pretén una revisió i reforma de les consideracions jurídiques adoptades en les resolucions d'instància i d'apel·lació, denotant-se de la lectura de les mateixes que estan fonamentades jurídicament i que no són arbitràries, per tant, no hi ha la vulneració de cap dels drets recollits a l'article 10 de la Constitució.

El Ministeri Fiscal considera que, el Tribunal Superior de Justícia, en la seva sentència, detalla els elements que acrediten la conducta escandalosa de la recurrent, entre altres, els crits i desqualificacions, incomodant el personal o altres persones. Així mateix, enuncia que tots els testimoniats, precisos i concordants, acrediten els fets que li són imputats en la carta d'acomiadament.

Per tant, la sentència objecte de recurs conté el raonament mínim suficient del qual es desprèn que la resolució no és arbitrària.

Igualment, dels raonaments continguts en aquesta sentència es dedueix que l'òrgan judicial ha valorat les pretensions de la recurrent, que no pot queixar-se d'una manca de raonament, sinó d'una disconformitat amb aquest raonament.

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licita la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2010-9-RE.

Fonaments jurídics

Primer

Com s'ha exposat en els antecedents de manera detallada, la recurrent en empara al·lega que la sentència de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia del 22 de desembre del 2009 i l'aute del 18 de febrer del 2010 de la mateixa Sala vulneren el seu dret a la jurisdicció "puix se li ha negat el dret a obtenir una resolució fonamentada en dret", en tractar-se de decisions no motivades o basades en motivacions errònies per arbitràries. L'arbitrarietat derivaria del fet que en les resolucions s'haurien apartat de la communis opinio dels juristes que sosté que un únic testimoni no és suficient per justificar l'acomiadament de la recurrent.

Per tal d'acotar l'objecte del recurs cal advertir d'entrada que, com indica correctament el Tribunal Superior de Justícia, l'objecte propi i específic del dret a la jurisdicció de l'article 10 de la Constitució és el de promoure l'activitat jurisdiccional sobre les pretensions deduïdes, és a dir, el de poder accedir als tribunals de justícia per fer valer els drets i interessos que estimin oportuns les persones legitimades per fer-ho. Des d'aquesta perspectiva, és evident que la recurrent ha tingut accés a la

jurisdicció i, per tant, cap mena de vulneració se li ha produït a aquest dret.

De fet, la recurrent en la seva demanda empra un concepte ampli de dret a la jurisdicció, sovint utilitzat pels operadors jurídics, com a compendi o suma de la resta dels drets de l'article 10 i, en conseqüència, com a dret que no té un contingut propi i específic. En el cas aquí enjudiciat el contingut del dret a la jurisdicció es confon amb el del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret i, per consegüent, ens hem de centrar en la pretesa vulneració d'aquest dret.

Segon

La vulneració denunciada, com hem dit, derivaria del fet que, davant l'al·legació de la recurrent segons la qual la sentència del Tribunal Unipersonal de Batlles havia declarat la procedència de l'acomiadament basant-se en un únic testimoni, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia no hauria donat resposta a aquesta objecció o la resposta seria arbitrària, ja que no té en compte que segons la communis opinio dels juristes l'acomiadament no pot basar-se en un únic testimoni.

Aquesta doble al·legació s'ha de refusar d'entrada: en primer lloc, perquè malgrat que, efectivament, la sentència del Tribunal Superior de Justícia no entra a analitzar si un únic testimoni és o no és suficient per justificar l'acomiadament, això és així perquè el Tribunal en ús de la seva jurisdicció afirma que hi ha tres testimonis més que corroboren els fets: no tindria sentit que el Tribunal entrés en un debat que no és necessari per resoldre el cas que està enjudiciant; la resolució està motivada i, el que és més rellevant, la recurrent pot conèixer perfectament les raons en les quals es basa la decisió de la Sala. En segon lloc, l'argument que la motivació és irraonable perquè s'aparta de la communis opinio dels juristes sobre el valor d'un únic testimoni, és una petició de principi, és a dir, fa principi del que és precisament la qüestió plantejada: parteix de l'afirmació que els fets estan corroborats per un únic testimoni perquè nega el valor dels altres tres als quals es refereix el Tribunal Superior de Justícia, però aquest declara de manera motivada i no irraonable que hi ha tres testimonis més que avalen la versió dels fets. Així plantejada la qüestió el debat sobre el valor del testimoni únic resulta ocios.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2010-9-RE, interposat per la representació processal de la Sra. Raquel Robles Prada, contra la sentència del 22 de desembre del 2009 i contra l'aute del 18 de febrer del 2010, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal de la recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal

Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 7 de juny del 2010.

Carles Viver Pi-Sunyer Pierre Subra de Bieusses

President

Vicepresident

Didier Maus

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona

Magistrat

Magistrat